

Molt més que quatre sentits

Un relat de: [Nubada](#)

*

Va començar a perdre l'olfacte poc a poc, probablement arrel d'un esprai nasal que sovint s'aplicava per destapar-se el nas. En principi, li semblà que aquesta mancança era deguda a un refredat mal curat. Però no. Anaren passant els dies i els mesos i cada cop li costava més apreciar i distingir les olors i els seus matisos. Va arribar un moment que només percebia les olors fortes i picants, com el vinagre o l'amoníac. Més endavant aquestes sentors només li arribaven en forma de picor al nas. Fins que un bon dia ja no podia sentir cap olor. Ni cap pudor.

Per precaució, doncs, havia de prendre mesures tan elementals com tenir cura de la seva higiene personal, ja que no podia percebre la seva pròpia olor corporal. Només es posava cremes i colònies de les quals recordava la fragància. També havia de vigilar molt en deixar els fogons ben apagats i tancar l'aixeta del gas en sortir de casa, per por de no percebre qualsevol fuita. Mentre cuinava, només sortia de la cuina per breus moments, no fos cas que no li arribés la ferum a olla socarrimada si el líquid s'evaporava abans del previst.

I així va ser com la meva mare va anar aprenent a viure sense el sentit de l'olfacte. Però només el va perdre en el seu significat intrínsec, com a capacitat de percebre olors, i no pas en sentit figurat. La meva mare va perdre l'olfacte, però tenia un nas... conservà la capacitat d'ensumar el meu estat d'ànim i d'entendre els meus sentiments. No li valia un "res" com a resposta a un "què et passa", ni li valia que li digués "un amic" quan penjant el telèfon amb emoció continguda ella em preguntava "qui era?". Però no insistia més i deixava la meva resposta a l'aire, com per solidaritat amb els meus neguits d'adolescent.

Li mancava una funció fisiològica, però en realitat li quedaven molt més que quatre sentits.